
Moarte
la
ZADAJOR
H.C. Andrei

Moarte la Zadajor

de H.C. Andrei

“Gândiți-vă cât de mare este neprevăzutul războiului, înainte de a vă afla în el.”

TUCIDIDE

I

Zidurile de piatră şi magie, înalte de o sută de metri şi groase de douăzeci ale puternicei fortărețe au protejat-o timp de cinci mii de ani. Ca un scut impenetrabil pe brațul eroului, apărându-l de atacuri, tot asa Zadajor a păzit intrarea în Domeniu oprind hoardele invadatoare.

De la înălțimea zidurilor lor locuitorii cetățuii îşi extinseseră dominația asupra unui teritoriu întins şi-n timp cetatea devenise un centru cosmopolit unde se întâlneau interesele a multor lumi, a căror legături treceau prin regiunea controlată de Zadajor. Oraşul crescuse, dar întotdeauna zidurile se extindeau şi ele. Armata Zadajorului era formată din mercenari a zeci de rase şi creații ale tehnomagilor. A căror tehnologii oculte apărau interesele lor deoarece unul dintre oraşele cele mai importante a tehnomagilor era legat de Zadajor, tunelul interdimensional a fortăreței fiind singurul mod de-a ajunge acolo.

Prima mea impresie asupra magnificei fortărețe a fost a unei masivități întunecate înconjurată de-un ocean de focuri.

Focuri de tabără.

Armata strânsă de ducele Cromvas, sub conducerea voievozilor ata-orci şi sprijinită de căpetenii demonice sosise deja de-o lună pe plaiurile ce înconjurau cetățuia dar toate atacurile date cu trupe uşoare au fost respinse cu uşurință de apărători. Nici măcar nu reuşiseră să străpungă liniile exterioare de apărare, compuse din mici redute de pământ cu un labirint de tranşee legându-le.

Care nu posedau cortina impenetrabilă de vrăji protejând fortăreața principală.

Văzând ce se întâmplă şi că apărătorii nu se lasă impresionați de mulțimea asediatorilor recrutorii trimiseseră misive în toate părțile. Umplând oraşele planare de anunțuri: „Se caută mercenari pentru cucerirea cetății Zadajor. Plată bună şi o parte din pradă.”, semnat de ducele Cromvas, la care erau ataşate adresele centrelor de recrutare.

Binențeles că Ghildele Mercenarilor îşi deschiseseră propriile centre de recrutare. De o mie de ani Zadajor nu mai fusese asediată şi se anunța a fi o mină de aur pentru Ghilde mai ales dacă se dovedea un asediu îndelungat şi apăreau micile oraşe de corturi ale urmăritorilor, mulțimea de

ființe care urmau o armată atât de numeroasă. Unde Ghilda lua parte directă din profiturile comercianților.

Şi astfel mercenari, căutători de avere, războinici amatori, pierde-vară, începură să curgă pe plaiurile Zadajorului.

Compania din care făceam parte sosi la Zadajor într-un transportor transloc enorm, nava de mare tonaj plină de ființe diferite, năduşiind şi ocupând un loc făcut pentru jumătate din numărul celor aflați înăuntru. Mirosul era înăbuşitor, interiorul era întunecat şi plin de mâzgă, vasul avea o formă vag elipsoidală şi era etanş, închis. Puntea se afla la nivelul superior în timp ce părțile inferioare erau nişte hale enorme unde erau îngrămădiți ca vitele pasagerii precum noi. Coridoare strâmte făceau legătura dintre hale în timp ce pasajele ce duceau la partea superioară, cabinele de lux şi complexul motoarelor, erau păzite de către trupe bine înarmate. Ceea ce nu era neobişnuit, vasele care traversau dimensiunile prin planurile astrale şi energiile ciudate ale multor Domenii erau state de sine stătătoare, mai ales unul aşa de mare şi răspundeau cu greu autorităților locale.

Echipajul vasului, format din creature ciudate provenind cel mai probabil din planul astral se ținea departe de noi în afara de inginerii pitici întunecați şi a mulțimii de servitori sehiți.

Noi, cei care veniserăm sub stindardul baronului Granus eram adunați de pe multe lumi. Aveam cu noi oameni, pitici îndesați, centauri în armuri de luptă, căpcăuni băloşi, goblini, ferali şi ata-orci. Ata-orcii formau eşalonul de comandă în timp ce noi ceilalți eram doar de umplutură. Cum ata-orcii se considerau mai buni decât orcii obişnuiți aduseseră cu ei orci sălbatici de munte. Înalți şi lați, muschuloşi şi cu instincte barbare erau numai buni să fie luptători.

Echipamentul nostru fusese încărcat în căruțe cu coviltir trase de aurochos puternici imediat ce ieşirăm din pântecul monstrului.

Eu găsisem de cumpărat un catâr în una dintre taberele de urmăritori a armatei şi Heroon, companionul meu mako, căci nu-l puteam numi servitor, încarcă echipamentul nostru. Şi ne alăturarăm coloanei ce cobora dealurile, servitori ducându-ne la locul ce ne fusese repartizat.

Baronul Granus aducea cu el şapte sute oşteni gata să moară pentru bani şi faimă.

Cam la atât se aduna crezul mercenarilor de sub comanda lui.

Şi eu eram printre ei, puținul care-l cunoşteam despre amestecurile magteh nu mă ținea departe de prima linie de luptă, acolo unde foarte puțini supraviețuiau. Fie cei buni, sau cei norocoşi. Învățasem despre instrumentele de luptă ce se găseau printre dimensiuni, şi mai ales cum să mă apăr de ele. Investisem o mică avere, aproape tot ce aveam, în amulete, inele şi alte artefacte de protecție magică. Ca şi în cărți despre magie. Chiar încercasem unele experimente cu folosirea

magiei, dar n-aveam talent, îmi reuşeau doar mici trucuri şi vrăji simple. Cele complexe erau cu mult peste capacitatea mea de-a le forma modelul.

Rămâneam hotărât să-mi continuii studiile. În multivers misticismul este cheia.

Cortul în care am fost repartizat duhnea a goblini aşa că m-am hotărât să-mi ridic propriul cort.

Am avut noroc, doi ata-orci care-l cunoşteau pe Heroon se deciseră să împartă cortul cu noi. Îmi aşezai lucrurile şi după aceea am potrivit o lunetă pe colină, către fortăreață. Vroiam să observ ce se întâmplă. Aveam nevoie de-o lunetă deoarece compania fusese aşezată la distanță considerabilă de Zadajor, nu de altceva dar ajunsesem târziu la această "petrecere".

Nori negrii acopereau întreaga zonă, trăznete masive, de parcă furia zeiilor însăşi se cobora din ceruri, iluminând sporatic cerul. Între timp o ploaie deasă începuse să cadă neîntreruptă peste liniile noastre. Atât de deasă încât de abia vedeai la câteva picioare distanță.

Cu ajutorul lunetei văzui prin ploaie, cât se putea, un atac dat de trupele asediatoare împolmolindu-se sub presiunea a zeci de bolovani aruncați de trabuşete masive din interiorul zidurile care le răreau rândurile.

Apoi, invizibile prin ploaia deasă, veniră sute de vârfuri aruncate de scorpioni puternici de pe ziduri, arme ce lansau salve masive de sulițe scurte deodată.

Şi-n timp ce apărătorii stăteau în siguranță sub cupola protectoare a scutului, atacatorii trebuiau să țină piept elementelor dezlănțuite de apărători. Zburătorii fură cei mai afectați, turma de grifoni, harpii şi lilieci demonici ce se ridicase să atace fortăreața fu prinsă de traznete, aruncată în jur de furtună sau prinsă în sulițele aruncate de baliste.

Vrăjitorii atacatorilor încercau să împrăştie furtuna dar locul de putere pe care fusese construita fortăreața le respingea încercările de-a forma vrăji puternice.

Archelos, ata-orcul cu care mă înțelegeam mai bine, veni lângă mine. Îl lăsai să vadă cu proprii ochi cum mergea atacul. Mormăi ceva de neânțeles şi se duse înapoi în cort.

Frontul furtunii se extinsese cuprinzând întreaga tabăra a asediatorilor. Fără ajutorul magiei defensive singurul lucru pe care-l putură face zecile de mii de ființe fu să se retragă în adăposturile lor. Şi să aştepte ca forțele magice aruncate de apărători să se epuizeze sau ca ființele demonice să-şi folosească puterile şi să împrăştie furtuna.

Dar furtuna continua să se extindă, în curând ajunse şi peste noi, m-am văzut nevoit să mă retrag în cort, luând luneta cu mine. Dar, spre deosebire de alții, aveam şi alte mijloace de protecție la dispoziție. Aşezând un disc în mijlocul cortului am apăsat patru simboluri în ordinea predefinită

şi-un zid de forţă în formă de dom, aproape compact, învălui cortul protejându-l de forţele naturii şi de cele magice.

- Va fi multă moarte; zise Archelos ocupându-se cu ascuţirea armelor şi verificarea armurii metalice pe care-o purta întotdeauna în luptă

- Cu noi la mijloc; celălalt ata-orc Daneram îşi strunea coarda arcului lung ce trăgea săgeţi cu vârf încărcat de magie dezintegratoare

Ata-orcii, fiind civilizaţi, învăţaseră meşteşugul magiei. Făurarii lor, chiar dacă nu se aflau la nivelul celor a piticior sau a artizanilor elfi erau în stare să producă obiecte şi arme magice redutabile. De fapt ducele adunase voievozii aflaţi la periferia civilizaţiei ata-orcilor, un fel de proscrişi care vroiau să-şi întărească poziţia, fiind mai înapoiaţi decât civilizaţia centrală ata-orcă, pentru a porni o luptă împotriva regatelor centrale de pe picior de egalitate.

Urletul de groază ne scoase din toropeala şi imediat ata-orcii ieşiră din cort ca propulsaţi dintr-o catapultă. Eu mă împiedecai de-o frânghie şi abia apoi reuşii să-mi găsesc sabia şi scutul rotund. Războinicul mako stătea deja la uşa cortului cu lance scurta şi scut mare trapezoidal, păzind-o.

Am ieşit, câmpul de respingere extinzându-se pe-o porţiune mai întinsă decat cortul, eram protejat de efectele vremii şi lângă el.

Dar era aproape imposibil să vezi ceva prin ploaia deasă care bătea daraba pe câmpul protector. Şi vântul se înteţise la rândul său, smulgea pânze de corturi, obiecte mai mici, chiar un goblin zbură, dând din braţe, pe lângă noi.

Atenţia celor doi ata-orci era concentrată pe străfulgerări ciudate care punctau tabăra. Şi pe urletele ce le însoţeau. Soldaţi puteau fi văzuţi ca nişte umbre nedefinite în ploaie fugiind în toate părţiile.

Altă umbră explodă prin şuvoaiele de apă aruncând o bombă îngheţare în spate. Trecu ca un fulger pe lângă noi, o fiinţă acoperită într-o piele translucentă. Spadele scurte din mâiniile umbrei se mişcară rapid într-un dans hipnotic şi înainte să ne dăm seama arcul lung căzu în noroi şi Daneram era mort. Umbra dispărând în ploaie.

Mako mă trânti la pământ, în noroi, activându-şi scutul personal, învăluindu-ne pe amândoi cu el.

- Atenţieeee!!!

Bomba de foc explodă în apropiere, răsuflarea ei distrugând câmpul de respingere. Noroc că acesta atenuă forţa exploziei. Altfel am fi fost morţi.

- Ce se întâmplă? îl întrebai strigat pe războinic, explozia îmi afectase auzul

O ceată de soldați, conduşi de-un sergent orc masiv apăru prin ploaie, căutându-l pe atacator. Ținându-se de umărul rănit Archelos le indică direcția în care dispăruse.

- Cred că tocmai ai avut prima întrevedere c-un membru dardan al Avangardei; zise Heroon ridicându-se încet şi studiind atent împrejurimile.

Ştiam de dardani ca fiind buni războinici dar niciodată nu auzisem de Avangardă.

- Ce este Avangarda?

- Avangarda este un grup de elită al războinicilor dardani. Dețin puteri psionice considerabile. Sunt trimişi în misiuni periculoase. De obicei singuri. Ca şi commando, asasini. Sunt numiti dread commando. Sunt extremi de buni la treaba lor. Aud c-au antrenați de asasinii elfilor întunecați şi trupele de asalt quay.

Archelos luă comanda unei alte trupe de soldați şi plecă să-l caute pe intrus, să-şi răzbune tovarăşul de arme.

Războinicul mako se arata foarte circumspect cu privire la atac:

- A avut un scop; murmură el; Dread commando nu atacă fără scop. Şi nu să omoare nişte nenorociți ca noi.

Am ridicat umerii în semn de neputință.

- Nu suntem noi în stare să apreciem. Hai să vedem ce mai putem recupera din echipamente.

Explozia bombei produsese pagube dar câmpul de forță îi atenuase puterea. Descoperite sub ploaie unele materiale fuseseră distruse, altele însă, care rămăseseră sub prelate scăpaseră. Catârul fusese ucis de suflul fierbinte dar desagii încă conțineau unele lucruri folositoare.

Cât timp noi ne refăceam adăpostul şi reuşeam să ridic un alt câmp de respingere vrăjitorii demoni îndepărtară furtuna, cerul devenise senin soarele ridicându-se încet la orizont.

Archelos se întorsese cu mâna goală de la vânătoarea sa. Dardanul dispăruse fără urmă, cel mai probabil pierzându-se în armia enormă ce asedia fortăreața.

Sunetul goarnelor şi cornurilor enorme de lângă cortul Ducelui anunțau oştirea să se pregătească de atac.

Oştiile începură să se pună în mişcare cu greutate, fiecare adunându-se sub flamura celui pe care-l serveau.

Orcii grei şi sălbatici în platoşe şi lame lungi, late, formau primele linii de luptă, căpcăuni înzăuați urmându-i, cărând căngi, scări de asediu şi trăgând după ei ceaune enorme conținând tulpini de plante cățărătoare. Alții duceau tuburi lungi şi groase a căror întrebuințare îmi era străină.

Orcii duceau parapeți înalți de lemn în fața lor. Protejând feralii şi ata-orcii cu arbaleste şi balestiere. Lângă veneau cete mici de balestieri spriggani, ființele cu sânge magic neavând forță să care arbaleste grele, balestierele lor erau vrăjite, aruncând vârfuri cristaline la distanțe mari cu putere nemaivăzută. Cum se războiau mereu cu piticii spригganii învățaseră să se bizuie pe armele de distanță, nu doreau să se prindă în luptă corp la corp cu piticii, chiar dacă aveau puterea de a-şi mări pentru scurt timp forma. Fiind iuți foloseau tactici de atacă şi fugi împotriva piticilor armele lor de luptă la distanță find mortale.

După ei veneau armiile de goblini, aranchosini, felinoizi, ferali. Cu toții înarmați şi pregătiți de luptă. Şi masacru. Trăgeau după ei numeroase specii de bestii de luptă, de la lupi urlători la mamuți acoperiți cu armură.

La spatele mulțimii, ca nişte păstori ce au grijă cu animalele lor, veneau demonii, vrăjitorii şi niwuh. Împreună cu servitorii lor. Curieri aşteptau să transmită ordinele celor aflați sub înfluența magică a fortăreței unde comunicarea magică nu funcționa. Rânduri de creature ciudate, mai mult bestii decât ființe conştiente îi înconjurau, protejându-şi stăpânii.

Cum purtam peste un ochi un monoclu tehnomagic, prins c-o curea de piele fină pe cap, ce-mi permitea să-l folosesc ca un ochean i-am văzut, prin miasma ce urma peste tot creaturile demonice, pe acei războinici.

Giganți abysali. Creaturi ce păreau a fi o încrucişare între scorpion şi caracatiță. Mai numeroşi erau cei numiți “mâncătorii lui Uhul”, ființe vag umanoide, înalte, cu guri hidoase ce se deschideau în patru părți ascuzând rânduri de dinți ascuțiți şi două limbi puternice care puteau depune un venin puternic în țintă. Capul chel şi deformat n-avea urechi, mâncătorii erau surzi, brațele lungi cu câte trei degete alungite se terminau în gheare ca pumnalele capabile să sfâşâie până şi armurile de metal. Picioarele ca de greier se terminau cu aceleaşi gheare, capabile să-i propulseze cu mare viteză până şi pe suprafețe verticale.

Despre sângerosul comportament al “mâncătorilor” pot depune mărturie personală, avusesem o întâlnire personală cu unul dintre ei şi abia scăpasem cu viață.

Deasupra lor zburătorii împânzeau cerul atacând fortăreața de sus în speranța de-ai zăpăci pe apărători. Drept răspuns apărarea Zadajorului arunca sute de trăznete în văzduh împreună cu magbalistele ce umpleau cerul cu tot felul de proiectile ucigătoare rupând în bucăți stolurile de creaturi.

Ducele Cromvas dădu ordin şi enormele trabuchete de asalt deschiseră focul. Proiectile grele, asemănătoare cu bile acoperite de țepi scurți izbeau zidurile împrăştiind un fel de substanță

roşu-maroniu, vâscoasă, ce se comporta ca un acid puternic. Nefiind de natură magică protecția fortăreții nu le deflecta.

Zidurile trebuiau să țină singure față acestui asalt. Dar cum fuseseră construite de către zei era greu să crezi că vor ceda atât de uşor oricărui asalt.

Mi-am pus armura uşoară, mi-am tras apărătorile pe brațe şi picioare. Împreună formau un efect de scut, n-aveam încredere în armura simplă. Heroon se înarmase mai repede, îmi înmână sabia scurtă şi scutul rotund.

- Să mergem. Avem o bătălie de câştigat.

- Vrei să spui că avem de murit; murmurai acceptând armele, aranjându-mi harnaşamentul complicat de luptă în care îndopasem mai multe artefacte magtek.

Aveam de gând să supraviețuiesc. Aşa că mă pregătisem bine. Pe piept purtam, pe sub armură, un disc subțire gravat cu simboluri. Atingând simbolurile şi şoptiind cuvintele am simțit furnicăturile obişnuite când pielea magică apăru pe conturul trupului meu. Urma să mă protejeze de cele mai multe magii indirecte. În rest, speram să fiu destul de norocos încât să nu fiu lovit de vre-o sferă de foc sau un fulger. Cumpărasem şi arme ofensive, cu puținul pe care-l aveam reuşisem să asigur un azvârlitor de vârfuri, tip pistol.

Archelos îşi îmbrăcase armura completă de luptă, arătând ca un vierme într-o gogoaşă de fier. Paloşul sau cu lama lată arunca scântei de electricitate şi pavăza grea-turn îl acoperea complet. Fiind ata-orc era aşteptat de la el să conducă trupele în atac. N-avea de gând să dezamăgească pe nimeni, dorința de luptă ardea în el asemenea unui foc. Fusese crescut ca să lupte, dorea să-şi imbibe lama în sângele duşmanilor.

M-am făcut că-mi tot aranjez armura până a plecat. N-aveam de gând să fiu în primele linii căutând o moarte rapidă.

Mako-ul rânji şi-şi luă arbaleta ce arunca săgeți arzânde.

- Nu vrei să fii un erou. Începi să înveți. Dar crede-mă, într-o luptă ca cea care ne stă în față doar norocul şi îndemânarea ne vor fi alături. Eşti nou, încă n-ai văzut asemenea încleştare. Dacă supraviețuieşti multe vei învăța. Hai, trebuie să fim acolo când se dă strigarea.

Ieşirăm şi ne alăturarăm gloatei care se strângea în jurul stindardului ridicat de baronul Granus.

Care stătea mândru pe platforma magică levitând la doi metri înălțime şi-l proteja cu un câmp de forță extinzându-se şi-n jur, acoperind o parte din gloată. Alături de el vrăjitori deformați de forțe peste înțelegerea simplă a mortalilor, murmurau vrăji, legând modele de forță şi magie menite să ne aducă victoria în luptă.

Cât aveau să ne fie folositoare, aveam să aflăm în curând. La semnalul goarnei pornirăm spre oraşul-fortăreață deasupra căruia se adunau nori de energie întunecată.

Deasupra noastră, războiul continua neobosit, zeii dornici de luptă privind cu bucurie carnagiul.

Şoimi mici cu ciocuri şi aripi de oțel se avântară împotriva harpiilor şi liliecilor demonici sfredelind atacatorii din toate părțile, căci micii zburători găseau cu uşurință puncte slabe în armura duşmanilor cu privirea lor ageră.

Ajungând în raza apărării fortăreței infanteria întâlni prima linie de apărare.

Trabuşete enorme zvârliră pe deasupra zidurilor proiectile-roi. Odată ce proiectilul se spărgea roiul de viespi ținute înăuntru se revărsa afară, înțepătura lor extrem de veninoasă. Două, trei, puteau ucide un orc. Fiecare glob împrăştia sute de viespi. Care nu mureau odată ce înțepau, continuau să înțepe, veninul se termina repede dar totuşi rămâneau un pericol pentru infanterie care nu se puteau apăra eficient de ele.

Primele rânduri ale hoardei tremurară, orcii nu erau protejați de parapetele lor de un asemenea atac. Goblinii fură imediat aruncați în panică de atacul micilor viețuitoare care ucideau fără milă, datorită staturii mici o înțepătură oriunde şi mureau. Şamanii orcilor revărsară valuri de putere arzândă peste micile insecte. Vrăjitorii ferali aruncară propriile vrăji, din spate, distrugând roiuri întregi.

Însă trecu ceva timp până ce reuşiră să instaleze puțină ordine în trupe, dar cu prețul a multor soldați. Magii ata-orci îşi apărau propriile trupe lăsându-i pe restul la mila atacatorilor.

Primele trupe ajunseră la liniile exterioare de întărituri şi trecură de redute fără să întâmpine rezistență. Dar apoi se opriră. Şanturile largi pline cu nămol coroziv erau mortale chiar şi pentru căpcăunii înzăuați. Până şi trolii cu pielea de fier n-aveau curaj să intre înăuntru. Aşteptau ca orcii să tragă pontoanele ca să poată să treacă. Aşteptau sub focul arbalestelor care trăgeau fără întrerupere prin găurile speciale din ziduri. Zidul de troli se formă într-un zid de scuturi şi primele vârfuri începură să ricoşeze fără efect de pe pavezele de fier ridicate de troli.

Arcaşii orci ripostau dar răspunsul lor era inefectiv, asediatorii erau apărați de ziduri şi creneluri. Sub acoperirea pavezelor infanteria orcă disciplinată începu să pună pontoanele şi să umple cu pământ şanțul, companiile de ingineri aveau întotdeauna un mag specialist cu ei.

Atunci magii de pe ziduri interveniră, o multitudine de sfere arzânde distrugând zidul de paveze. Fulgere şi trăznete li se alăturară distrugând companii întregi de soldați.

Bătălia creştea în intensitate. Catapulte încărcate cu proiectile ciudate începură să atace zidurile, împroşcând vârfuri de gheață ce tăiau adânc în soldați, sfere de foc şi băi de acid.

Noi ne îngrămădeam în jurul vrăjitorului, în speranța că scutul lui va opri atacurile. Ştiam cu siguranță că unele vor trece prin el, aşa că am stat în spate cu Heroon.

Noroc că ne aflam undeva în spatele hoardei principale.

Odată ce pontoanele fură puse o îmbulzeală de trupe se formă, unii încercând să treacă în timp ce alții, care reuşiseră cumva să treacă şanțurile, încercau să scape de tirul ucigaş al asediaților. Mulți fură împinşi în şanțuri unde îsi găseau o moarte tragică.

Vrăjitorii folosiră magia şi pământul se cutremură provocând alunecari de teren şi într-o clipire de ochi şantul lat deveni o punte solidă peste care se putea trece.

Calea era deschisă acum pentru maşiniile de asediu mari care fuseseră ascunse sub cupole de invizibilitate la marginea câmpului de luptă. Turnuri enorme, groase care se ridicau la nivelul zidurilor. Baliste mici erau montate pe turnuri, la fel şi aruncătoare de bombe cu naptha. Sute de oşteni de elită se înghesuiau în fiecare turn ce se mişca încet sub puterea magiei. Rampe mobile împinse de căpcăuni urmau turnurile. Mai mici, dar la fel de periculoase în felul lor țestoasele de asediu înaintau. În locul capetelor de berbec simple în interior se aflau berbeci cu vârful stilizat ca un pumn închis, scăpărând cu energii înflăcărate. Probabil demonice.

În acest timp trupe de ferali preluaseră vasele mari cu plante şi tuburile lungi apropiindu-se de ziduri sub acoperirea trolilor. Terenul era un adevărat câmp minat şi exploziile minelor-sferă-foc împrăştiau cete întregi. Dar alții le luau mereu locul.

Cu toată opoziția feralii ajunseseră până în apropierea zidurilor.

Văzui puterea adevărată a armelor magteh. Un fel de tun ciudat a cărui țeavă se termina într-o gură de dragon fu îndreptat în jos de pe zid şi trase. Proiectilul de energie întunecată păru să se mişte cu încetinitorul. Şi se despletea cumva, devenind o salbă de proiectile mai mici ce explodară într-o serie de unde de şoc puternice când atinseră solul. Sute de soldați fură ucişi pe loc în timp ce alte sute fură împrăştiați de suflarea exploziilor.

Deja şi noi ne aflam printre primele cadavre ale celor ucişi. Devenii atent la picioare, nu vroiam să alunec, să fiu călcat de masa colcăitoare ce mă înconjura. Un proiectil vâjii deasupra capetelor şi explodă undeva în spate, într-o mare de foc.

Alți morți. Gloata păru să simtă pericolul şi încerca să se împrăştie dar nu putea din cauza grupurilor care ne înconjurau împingându-ne înainte.

Mă simțeam ca o păpuşă, un soldat de jucărie împins pe o tablă enormă de şah de către nişte puteri nevăzute. Ceea ce şi eram.

Strânsei mânerul spadei şi continuai să mărşăluiesc. Ajunşi pe-o ridicătură am văzut cu ochii mei la ce foloseau tuburile lungi şi groase. Unul fu îndreptat spre tunul ce cauza atâtea pierderi. O sferă de energie verde pulveriză vârful zidului împreună cu tot cu tunul.

Servanții tubului căzură ucişi, vârfuri trase de arbalestele grele de pe ziduri. Dar alții ajunseseră lângă ziduri şi arbalete traseră valuri de săgeți scurte, erau ferali cu ochi ageri, buni țintaşi. Arbaletele lor erau excelente, arme grele care puteau ucide prin zale. Puținii troli încă rămaşi în viață îi protejau cu pavezele largi.

Doar moarte şi distrugere erau în jurul meu. Nimic altceva.

O explozie ne zgudui pe toți, magia ne protejă, dar simțirăm şocul.

Tulpinele de plante cățărătoare fuseseră duse la baza zidului şi-un vrăjitor orc împleti magia care le creştea. Lianele se prinseră de ziduri, crescând cu o viteză incredibilă. Zeci de liane groase cât bustul unui om ajunseră la vârful zidurilor şi începură să se lege, formând scări naturale pentru atacatori.

Trupe de ata-orci şi ferali se năpustiră cu viteză cățărându-se pe ele. Trupe de asalt, specialişti.

Luați prin surprindere de viteza atacului oamenii şi feralii ce ocupau acea parte a zidului reacționară încet, magii lor ridicară flăcări încercâd să ardă tulpinile dar acestea erau rezistente şi primi războinici ata-orci ajunseră la vârf, spadele trase, aruncând bombe de naptha şi şoc.

Lupta devenise cruntă, apărătorii fortăreței continuau decimarea gloatei ce împingea maşinile de război dar trupele de atac speciale ale ata-orcilor ajunseseră pe ziduri unde erau hotărâți să țină capul de pod.

Sute de creaturi năvăliră printre propriile linii, creaturi înalte şi rapide cu brațe fantomatice, gheare lungi şi colți extrem de ascuțiți. Urmate de „mâncători”. Nu contau că, călcau pe propriile trupe. Creierele creaturilor primiseră comanda imperativă de-a lua zidurile.

Şi asta făceau. Escaladară tulpinile rămase şi se aruncară la propriu asupra atacatorilor.

Armia ajunsese la ziduri, pierdele fuseseră grele dar ajunseră la ziduri. Arcaşii noştrii erau în poziția să ne apere în timp ce ne îmbulzeam în jurul masivei maşinării care făcuse o punte între ea şi ziduri. Trupele de infanterie grea formau vârful lăncii de atac, căpcăuni, ata-orci şi orci sălbatici. Îi urmau goblinii şi piticii. După care veneam noi.

Viața era extrem de ieftină între planuri. Şi se vedea. Cu sutele mureau pe ziduri dar presiunea masei împingeau rândurile din față peste apărători. M-am trezit împins pe rampă, ajunsei la ziduri, trecui peste corpuri de creaturi moarte sau trăgând să moară. Lupta începuse de mult şi eu încă nici nu apucasem să încrucişez spada cu vre-un inamic.

Săgeți lungi secerară soldați în apropiere. M-am trântit după corpul neînsuflețit a unui căpcăun şi-a doua salvă trecu peste mine găurind ata-orci şi pitici. Vârfurile lor trebuiau să fie vrăjite căci trecură prin armuri ca şi cum acestea n-ar fi existat.

Blestemații de elfi. Acum îi vedeam, două duzini pe acoperişul clădirii înalte de după zid. De pe acoperişul clădirii, arcaşii elfi săgetau atacatorii învălmăşindu-se pe ziduri.

Alți doi pitici căzură pradă săgeților dar valul de atacatori presa şi mă găsii împins până la turnul cel mai apropiat unde trupele de sehiți ce apărau fortăreața opriseră avansul tăvălugului de atacatori. Mai mici decât oamenii cam cât piticii, sehiții aveau o piele maronie şi erau acoperiți de păr ruginiu, roşcat, lățos. Brațele lor erau lungi, ajungându-le până la genunchi şi trupurile erau destul de slabe. Din câte ştiam erau un fel de veri îndepărtați ai goblinilor. Luptau însă cu zel şi erau organizați în companii de luptători cu sulițe şi arcaşi în spatele lor. Fiind secondați de spriggan. Poate părea ciudat că luptă pentru ambele părți dar sprigganii locuiau pe zeci de lumi şi fiecare popor avea alianțele lui. Cei cu care ne luptam păreau a fi un pic mai înalți decât cei obişnuiți, aveau piele verde închis cu textură de rocă. Săgetaseră cu iscusință primii atacatori şi luptau corp la corp cu oamenii ce ajunseseră la ei,

Însă un val de căpcăuni veni la atac şi-i împrăştie pe apărători.

Loveam cu sabia în orice inamic vedeam, împins de la spate de matahalele în armură. Măcar o dată ce intrarăm în turnul de pază eram la adăpost de săgețile elfilor. M-am tras la o parte, lipindu-mă de zid, lăsând trupele de asalt s-o ia înainte.

Sunetele bătăliei se auzeau clar, un tumult ce nu putea fi calmat decât în sânge. Sângele miilor de ființe pierind. O explozie zgudui turnul şi-o lumină păru să-l învăluie. Unda de şoc izbi cu forță aruncându-mă în gol pe scara turnului printre alte zeci de creaturi. Gândind rapid am folosit singura vrajă ce-o aveam în cap. ”Uşor ca o pană”.

În loc să cad ca o piatră, pluteam uşor şi aş fi reuşit să mă împing şi să ajung pe o scară. Dar corpurile celorlalți puseră presiune, venind peste mine şi dispărurăm în adâncurile turnului. Apucai să văd lame lungi şi ferali urcând la luptă înainte să lovesc ceva şi să devin inconştient.

Luptele continuară pesemne, căci când m-am trezit urletele continuau, eram prins între cadavrele unor căpcăuni. Cum o dată ce deschisesem ochii văzui mulți duşmani în jur, mă prefăcui mort. Erau prea grăbiți să ajungă în luptă ca să ia seama la cadavre.

Amețit cum eram, am aşteptat o duzină de ferali înzăuați să urce şi m-am strecurat cu greutate afară din grămada de cadavre. M-am aruncat într-o grilă de tunel ruptă de puterea magiei, probabil o gaură de scurgere de gunoi pentru nivelele inferioare.

Deabia reuşii să intru şi să mă târăsc cât mai departe de camerele turnului. Tunelul urât mirositor era atât de strâmt încât abia reuşeam să mă târăsc. Din câte îmi dădeam seama nu aveam răni, căderea îmi fusese amortizată de corpul unui căpcăun şi pielea magică, dar suferam de pe urma tăieturilor supeficiale şi a leziunilor interne. Ceea ce mă îngrijora erau leziunile interne. Pe moment nu puteam să-mi dau seama exact cât de grele erau.

La brâu purtam o ploscă de lemn încrustată frumos de către artizanii feralilor. Luai o înghițitură. Lichidul era poțiune vindecătoare, a cărei efecte miraculoase le observasem pe alții dar câteodată eram forțat să apelez şi eu la ea. Te refăcea dar ..... vomitai direct pe podeaua uleioasă a tunelului.

Sunetele bătăliei continuau să se audă dar nu eram sigur ce să fac. Datoria îmi cerea să ajut restul camarazilor şi să distrug apărătorii.

Dar cum? Prins într-o gură de tunel urât mirositor şi strâmt ce puteam să fac?

Tunelul se intersecta cu altul ce trecea de la baza turnului la nivelele superioare. Singura mea şansă era să mă alătur trupelor noastre. Dar cum să urc pe perete, chiar dacă avea asperitați nu eram destul de puternic încât să mă urc pe ele. Aveam o poțiune de forță care-mi creştea puterea dar nu ştiam dacă ar fi de ajuns.

Cum stăteam şi gândeam simții cum totul se clatină în jur. Apoi ceva, ca un fel de vânt, mă luă pe sus şi totul dispăru într-o lumină orbitoare.

Când mă trezii eram pe câmpia din fața Zadajorului.

Fortăreața părea acoperită de stălucire, o aură luminoasă care-i dădea impresia unui templu.

În jurul meu zăcea împrăştiată armata care atacase cu atâta ardoare fortăreața. Cu toții năuciți de forța ce-i aruncase de pe ziduri ca şi cu ar fi fost nişte păpuşi.

Ridicându-mă de jos, am văzut forțele ducelui retrăgându-se din fața cetății. Lăsând doar trabuşetele şi catapultele să reverse un torent de proiectile peste ziduri. Imensele trabuşete aruncau acum bucăți de stâncă care ricoşau din scuturi. Dar scuturile nu puteau să țină la nesfârşit.

Apărarea Zadajorului îşi arătă întreaga putere. Turnuri enorme îşi desfăcură vârfurile, plăci enorme de caer retrăgându-se ca să lase la iveală sfere de energie ca nişte sori în miniatură. Apoi sferele părură să pulseze şi trei proiectile de energie țâşniră spre trabuşete. Exploziile ce urmară pulverizară puternicele maşini de asediu.

O dată cu exploziile şi distrugerea spectaculoasă a enormelor maşini de asediu armata intră în dezordine. De pe ziduri arcaşii plouau săgeți şi catapultele mici împrăştiau bolovani arzând. Magbalistele zvârleau încărcături mortale de ace lungi metalice, decimând unități întregi.

Debandada se răspândi fulgerător luând în stăpânire toată armata. Căpcăunii fugeau, călcând în picioare goblini şi ferali.

Bestiile de război deveniseră de necontrolat, strivind trupele de orci şi mercenari care nu se dădeau la timp din fața lor. Totul era distrus. Vrăjitorii încercau să-i oprească dar se treziră țintiți de trabuchetele fortăreței. Şi de unități de atac din spate. Commandouri spriggan, care se translocau rapid, folosind arbalete magice ca să-şi ucidă țintele de la distanță.

Singurii care păreau neatinşi de panica generală erau demonii. Care erau la fel de încântați să-şi măcelărească aliații ca şi duşmanii. Vrăjile lor loveau în toată lumea nimicind deopotrivă duşmani şi prieteni.

Mă ridicai cu grijă, încă aveam protecție magică şi m-am strecurat în spatele unui mamut mort. Leşul mă proteja parțial de hoarda speriată.

Ata-orcii se regrupară, refăcându-şi unitățile la marginea câmpului de luptă, strângând rândurile. Fugarii erau ucişi dacă nu ascultau, regimente întregi de arbaletieri ferali trăgeau fără milă. Alături de ei, trupe de orci bine înarmați, soldați profesionişti, formau un zid de oțel care-i oprea pe fugari.

Alte maşini de război fură distruse de următoarea salvă a straniilor turnuri.

Cum nu aveam de gând să mor, mi-am activat montatura ca un disc de pe braț. Uşa fantomă se deschise şi pentru o secundă, m-am întrebat dacă va funcționa. Fără altă alegere am sărit în uşa-fantomă care se deschidea lângă cortul meu. O fracțiune de secundă şi uşa disparu în spatele meu.

Unde naiba era Heroon?

Acum că mă aflam la cort dispuneam şi de alte echipamente de clarviziune ca să obsev câmpul de luptă. Dar nu mă aşteptam să văd o asemenea dezorganizare. Trupele erau complet înebunite de apărători. Care deschiseră focul cu bombardele magice. Şi magii nu apucau să respingă atacurile, erau prea preocupați să folosească magia ca să liniştească fugarii. Lângă, taberele ardeau, dread commondo îşi făceau bine treaba, atacând punctele slabe şi făcând dezastru cu armele lor de distrugere în masă. Bombe de foc, rad, fum şi înghețare. Raze dezintegrau trupele de pază. Bestii magice se luptau între ele. Ambele părții foloseau tot arsenalul ce le stătea la dispoziție.

Începeam să-mi dau seama de ce Zadajor rezistase atâtea milenii.

Strategia lor se baza pe-o apărare activă. Citisem în cărțile de tactică despre astfel de strategii în asedii. Dar cum de nu se ocupaseră ata-orcii de ei. Trupele lor ocupaseră zona de săptămâni întregi. Feralii formau trupele de cecetaşi dar se luptau cu trupe de acelaşi calibru dacă

nu superior. Şi era şi mai rău când era vorba de dardani. Mai ales cei din Avangardă. Maeştrii luptelor de commando.

Care acum îşi demonstrau talentul. Trupele de rezervă erau greu încercate de luptă cu aceşti luptători căliți în zeci de bătălii. Sprijiniți de legători de vrăji aparținând unei rase care-mi era necunoscută.

Flamuri ardeau la marginea taberei unde gloatele erau nimicite. Luneta îmi arătă trupe de infanterie consolidând frontul, falange solide de luptători închizând frontul cu sulițe lungi şi scuturi masive. Demoni puternici se repliau ca să-i termine pe cei care îndrăzneau să atace marea armată. Mii de creaturi se împrăştiară căutând inamicii.

Dar atacatorii dispăruseră, la fel de repede cum apăruseră, la adăpostul unui banc de ceață groasă. Lăsând în urmă trupe dezorientate şi părți mari de tabără arse.

Cornuri şi tobe dădură semnalul de repliere. Atacul se terminase pe moment. Cu toate că fusese un eşec, atacul arătase puterea apărării Zadajorului. Nu aveam ce face decât să aştept întoarcerea baronului şi-a restului trupei. Puținii servitori goblini însărcinați să ne păzească partea de tabără nu ştiau nimic.

Eram îngrijorat pentru Heroon, într-un fel ciudat era singurul prieten pe care-l aveam printre cei ce-l urmaseră pe Granus.

II

Încetul cu încetul, soldați de-ai baronului se întoarseră. Orci, în majoritate. Care fuseseră despărțiți de grosul trupei. Căutai cu luneta flamura noastră, însă era greu cu toată învălmăşeala ce cuprinsese câmpul de luptă.

Trupele Zadajorului continuau să zvârle cu proiectile în trupele ce se retrăgeai. Mercenarii cu experiență, obişnuiți cu astfel de bătălii, păstrau ordinea şi-şi mențineau coeziunea unităților. Dar nu vedeam niciunde oştenii noştrii. Ştiam că fuseseră pe turnul mobil lângă mine dar între timp turnul fusese distrus de vre-o vrăjitorie puternică şi flăcări acopereau vederea. Până şi pe ziduri ardeau flăcări.

Spadasini ferali continuau să lupte pe-o secțiune de zid. Asediați de duşmani din toate părțile mica ceată continua să reziste cu un curaj nebunesc şi-o forță pe care cu greu puteam s-o descriu. Aveau să fie ucişi până la ultimul, îi vedeam căzând unul după altul dar luând cu ei zeci de inamici.

Lăsai jos luneta şi-am aşteptat. Am stat şi-am aşteptat. N-am făcut nimic altceva. Nu c-aş fi putut face altceva decât să-i caut cu mijloacele de vedere-îndepărtată. Care din cauza magiei folosită pe câmpul de bătălie era aproape inutilizabilă.

Într-un târziu Heroon a apărut în umbrele înserării. Se vedea pe el, era obosit şi rănit, tăiat în cel puțin trei locuri. Îl urmau vre-o două duzini de ata-orci, centauri şi oameni. Cu toții păreau, nu obosiți, ci mai degrabă speriați, dezorientați. Baronul nu era de văzut niciunde.

În schimb la marginea taberei noastre apăru o bandă de haiiți, purtau arme şi însoțiți de bestii războinice. Mai înalte decât orcii păreau a fi veri cu gorilele, dar în loc de blană aveau o piele scorțoasă ca cea a elefanților. Armuri complicate cu tot felul de lame prinse în ele, ce le făcea periculoase doar dacă te călcau. Oare ce căutau aici?

Heroon mă întrebă cum de am reuşit să scap cu viață? I-am explicat în câteva cuvinte după care i-am pus propriile întrebări.

- Unde este baronul? a fost prima întrebare.

Murise, împreună cu vrăjitorii, loviți de-o suflare ucigătoare de la un mag al Flăcării. Restul trupei fusese decimată în luptă pe ziduri sau distrusă de apărările mecanice ale cetățuii. Archelos fusese văzut ultima oară luptând cu un averal. Şi averalul câştiga. Oricum arcaşii elfi îi seceraseră cu săgeți pe cei rămaşi pe ziduri.

Îl întrebai pe Heroon ce era cu noii veniți

- Întăriri; răspunse el.

Dar nu ştiu întăriri pentru ce. Dacă baronul era mort, cine conducea trupa?

Mai mulți ata-orci îşi disputau titlul. Măcar erau ata-orci şi rezolvau civilizat disputele. Dacă ar fi fost orci s-ar fi provocat la luptă până rămânea doar unul.

Heroon discută cu căpitanul haiiților de la care află că fuseseră angajați şi plătiți ca să-l servească pe baron în lupta de aici. Întârziaseră datorită unor probleme de transport. Nu-i interesa în mod deosebit politica, ştiau doar că fuseseră plătiți să lupte şi deci luptau. Bestiile îi serveau aşa că nu era nici o problemă pe viitor.

Cât timp ata-orcii discutau ne trezirăm c-o figură lângă focul unde era înfiptă flamura baronului. O figură scheletică cu ochi strălucitori acoperită de cârpe, bucăți de haine şi-un toiag plin de sânge. La brâu, prinse cu funii rânjeau trei cranii. Mâna figurii trase un simbol şi rosti un cuvânt.

Sunetul terorii ne făcu să cădem cu toții în genunchi.

- De acum eu conduc aici! zise creatura cu o voce care nu lăsa loc de interpretări

Puteam vedea că este sub influența puterilor demonice, i se vedea în aură sute de tentacole spectrale purpurii ieşiind din el, la fel şi alte deformități ascunse sub cârpe.

Ata-orcii ce se împotriviră noului venit fură loviți de trăznete întunecate, dezintegrându-se sub ochii noştrii.

După aceea restul nu opuseră nici un fel de rezistență. Creaturi demonice i se alăturară vrăjitorului, subdemoni servitori. Puternice, cu ochi învăpăiați şi brațe lamă cât sabia mea. Altele erau cu adevărat dezgustătoare, o amalgamare de maşină şi biologie ca şi averalii, dar unde averalii fuseseră construiți, creați pe principii estetice, creaturile demonice nu fuseseră plăsmuite pentru aşa ceva. Însă erau adevărate maşinării de ucis, corpuri vag umanoide dar tot felul de tentacole şi gheare ce puteau rupe în două un căpcăun în timp ce pielea le era mai groasă decât o platoşă.

Cum eram sigur că, creatura îşi va face culcuşul în cortul baronului, m-am hotărât să dau o raită prin cortul vrăjitorilor. Orcii se năpustiseră să-l prade imediat ce aflară că altcineva a preluat şefia dar vraja respingerii îi făcuse să se retragă. Ştiam de vrăjile de respingere, te puteau chiar omorâ. Dar voiam să pun mâna pe ce aveau vrăjitorii înainte ca ființa demonică să ia totul. Îi împărtăşii planul meu lui Heroon, care credea că e tâmpit, dar nu-i plăceau demonii aşa că doar ridică din umeri.

Mă apropiai de spatele cortului, am văzut în depărtare, la lumina focurilor enorme de tabără cum trupele demonice începuseră cu deletnicirile lor obişnuite. Puținii apărători care fuseseră luați prizonieri erau torturați. Vrăjitorii aveau prioritate, îi aşezau pe altarele de piatră şi-şi începeau ritualurile îngrozitoare, tăiindu-i şi infectându-le sângele ca să citească augurii.

Neavând destui prizonieri, demonii ucideau cu plăcere şi dintre trupele noastre, în special goblini şi orci care erau de umplutură.

Lame şi gheare fulgerau, sângele curgea, mugetele demonilor dându-mi fiori. Văzusem cu ochii mei cum un infernal scosese inima unui goblin şi muşcase cu poftă din ea în timp ce altă creatură demonică îi sugea sângele. Îmi venea să vomez dar m-am stăpînit şi mi-am continuat treaba.

Mi-am trecut mâna peste inelul care îmi conferea protecție față de vrăjile perceptive. N-am simțit nimic când am retezat cortul şi m-am strecurat înăuntru. Cu ajutorul privirii vrăjitoreşti n-am avut probleme să mă orientez.

Şi să găsesc ceea ce căutam. Obiecte magice sau cărți de vrăji.

Am găsit un pumnal ce radia a veninos, câteva artefacte ce radiau magie şi o carte groasă legată cu piele. Bineînțeles existau şi alte zeci de lucruri dar cele mai multe erau protejate de capcane necunoscute şi nu m-am aventurat să încerc desfacerea vrăjile. Doar o lădiță am desfăcut descoperind artefacte magtek. Chiar dacă simțeam primejdia le-am luat cu mânuşile de zale acoperite de magie şi le-am pus în sacul meu bine înfăşurate. Părăsind cortul, auzisem voci, l-am văzut pe Heroon ținându-l de vorbă pe ata-orcul ce trebuia să păzească cortul.

Strecurându-mă uşor afară am intrat în propriul cort, unde am depozitat prada.

În curând Heroon şi-a făcut şi el apariția.

- Cum a fost prada? zise el aprinzând un felinar magteh.
- Încă n-am apucat să văd ce am luat.
- Ai grijă, obiectele magilor s-ar putea să fie blestemate. De obicei sunt.
- Să vedem!

Cât timp eu făceam pregătirile ca să studiez în siguranță arefactele, Heroon se aşeză pe patul său improvizat. Ridicând arbalestul greu pe care-l recuperase de pe câmpul de luptă trase piedica apucându-se să-l verifice.

Eu am aşezat artefactele sub un mic dom protector care în mod normal urma să țină blestemele închise în interior. Artefactul îl obținusem de la tehnomagi în urma unui serviciu. Nici măcar nu ştiam cum funcționează, dar efectuasem operațiuni de identificare şi înainte. Întotdeauna existau pericole. Pericolul de-a fi sfârtecat de demoni, blestemat pe viață sau rupt în bucăți de vre-o forță supranaturală.

Vrăjitorii îşi protejau secretele cu grijă. Era adevărat şi cu aceştia.

Magia se zvârcoli când am deschis cartea. M-ar fi decapitat dacă n-ar fi fost câmpul.

Heroon zâmbi:

- Fii atent. N-aş vrea să mă trezesc mort. Vrăjitorul demon se va ocupa de asta mâine.

Cu mănuşi de piele acoperite cu zale magice am mişcat primul artefact:

- Crezi că noul nostru stăpân are planuri pentru noi?
- Gloată bună de măcelărit. Asta suntem pentru el. Sunt de mult în profesia asta şi crede-mă am văzut cum îşi tratează vrăjitorii demoni supuşii. Dacă comanda asediului a fost luată de către veneratorii Puterilor Demonice atunci mâine va fi o baie de sânge. Şi handicapații de ata-orci îşi vor da seama repede c-au făcut un pact pe care nu l-au cam înțeles. Sunt doar golani de rând în fața veneratoriilor Haosului.

Artefactul la care lucram, un cub acoperit de semnele trecerii vremii pulsă. Cum purtam ochelarii special am văzut energia emisă.

- Stai!

Heroon se ridicase în grabă venind lângă mine.

- Artefactul acesta. Simbolurile de pe el. Întoarce-l un pic.

I-am urmat îndemnul.

- E al ghildei din Sardes; zise el
- Sardes. Nu-i oraşul care a fost distrus şi năpădit de forțele răului.
- Da. Un oraş multiplanar. Unul dintre cele mai mari. Sardesul a fost cucerit, distrus. Dar cuceritorii n-au putut face față forțelor trezite acolo. Acum Sardesul e împărțit şi totul e un balamuc. Zone diferite există în oraş. Realitatea se schimbă mereu trăgând oraşul şi întreaga zonă după el printre Domenii.
- Deci oraşul încă există?

- Într-un anumit fel. Dar e un loc pentru hoți de morminte şi căutători destul de proşti încât să creadă că pot fura ceva dintr-un oraş blestemat de Puteri.
- Ai zis că recunoşti simbolurile.
- Am recunoscut simbolurile ghildei. Nu ştiu nimic altceva. Dar pot să-ți spun că acei vrăjitori erau recunoscuți şi temuți pentru meşteşugul lor. Nici măcar dispozitivul tău de mâna a doua nu te va salva dacă este o capcană.

Mi-am retras mâiniile continuând să examinez celelalte artefacte.

S-au dovedit a fi mai puțin impresionate. Mintea mi se întorcea la cub. Deschizând cartea am văzut mai multe însemnări privind cubul. Desene, schițe. Vrăjitorul baronului îl studiase. Din porunca baronului, după câte citeam. Dar nu descoperise nimic. Doar ce însemnau simbolurile de pe fiecare parte a clubului, cele laterale. Erau cifrele 1-2-3-4.

L-am chemat pe Heroon, arătându-i simbolurile şi conținutul cărții.

Mako-ul se scărpină în frunte şi indică o serie de simboluri.

- Astea sunt numere. Dar uite aici, scrie ceva despre încuietoare şi blestem.
- Cum să-l îndepărtez?
- Hmm. E destul de uşor. Dar încuietoarea va rămâne. Ceva îmi amintesc. În copilărie am avut învățător un mag, supraviețuitor a căderii Sardesului. De la el recunosc simbolurile. Spunea că magii folosesc lucruri din cele mai simple ca să rezolve parole.

Ridic umerii:

- Deci?
- Încearcă toate cele patru ace cu vârful în fața în jos. Sau dacă nu, în partea de sus. Fii atent, s-ar putea să te trezeşti cu altă vrajă dacă nu nimereşti din prima combinația; mormăi el şi se duse înapoi la patul său.

Am pus celelalte lucruri într-o ladă şi m-am întors la studiul cubului. Cum timpul trecea şi încărcătura discului de anulare se termina, mă grăbeam. Folosii inelele ca să creez o armură de forță.

Împinsei marcatorul de pe fiecare față în jos. În ordinea naturală luându-mă după însemnările găsite în jurnal, de la unu la patru. Nimic nu se întâmplă. Cel puțin pentru ochii normali. Vraja dezintegratoare explodă în jur gata să ne mănânce.

Opriindu-se în câmpul protector. Şi-n scutul ce-l pusesem peste el.

- Hei! ai grijă; strigă Heroon văzând rezultatul.

Mi-am cerut scuze, dar continuai să răsfoiesc cartea căutând indicii care să mă ajute. Vrăjitorul pierduse doi ucenici încercând diferite combinații. Îndârjeala mea avea de-a face cu faptul că acum eram sigur că artefactul avea o valoare mai mare decât crezusem.

Căutând în carte ochii mi-au căzut pe desene reprezentând ghilda magilor din Sardes. Erau printre cei care onorau stelele celeşti. Simbolul lor era o stea cu patru colțuri.

Nu! Nu putea fi atât de simplu.

Grijuliu, am întors în ordine fiecare vârf astfel încât cele patru fațete formau o stea. Cutia se desfăcu lăsând să iasă la iveală un mic obiect. Era un senso.

Vechi, abia de-l recunoşteam, dar în mod sigur era un senso.

Deodată, Heroon ridicându-se grăbit, stinse câmpul protector şi apucă micul cristal.

Imediat cutia se închise. Uşa fu dată la o parte şi vrăjitorul demon intră înăuntru escortat de-un ata-orc. Privi la cutie şi la dispozitivul tehnomagilor.

- Eu dețin totul ce-a rămas de la baron; zice el cu voce răstită; Cu ce drept folosiți magia şi luați obiecte magice? Eu sunt niwuh şi de acum eu hotărăsc ce se întâmplă aici.

Forțe demonice, ca duhurile prinse într-un coşmar, părură să se învârtă în jurul lui. Apoi trecură în jurul meu şi a lui Heroon. De parcă ne-ar fi măsurat, gata să ne devoreze atât carnea cât şi sufletele dacă le ordona.

- De acum ne ascultați pe noi. Pe mine! zise el cu voce de comandă. Ia-le; ordonă ata-orcului.

Acesta luă obiectele de jos inclusiv discul primit de la tehnomagi.

- Acela este al meu; m-am ridicat cu mâna pe azvârlitor.

Niwuhul flutură mâna şi m-am trezit strâns de forța duhului.

- Eu hotărăsc ce se întâmplă! Ai noroc că mâine e nevoie de tine pe câmpul de luptă. Altfel te-aş omorâ acum! Dar dacă vei încerca să dispari până mâine sau în timpul luptei vei ajunge pe cruce.

Văzusem ce înseamnă să ajungi pe cruce. Demonii te crucificau ținându-te în viață cu puterile lor cât timp sufereai fără putință de scăpare. Aşa că am tăcut lăsând ata-orcul să ia totul.

Vrăjitorul m-a eliberat din strâmsoarea duhului şi-a plecat fără să spună vre-un cuvânt.

Heroon stătuse tăcut până ce plecaseră, după care mă trase aproape şi-mi spuse pe un ton amenințător:

- Idiotule! Ai atras atenția unui niwuh. Ar fi putut să ne omoare. Dacă mai faci asta te omor cu mâna mea. Nu ştii nimic despre viața de aici! Aşa că învață repede sau nu vei supraviețui.

Mă eliberă, lăsându-mă să cad pe jos şi aruncă micul cristal în brațele mele:

- Sper să merite.

Folosisem sensorium de câteva ori. De obicei se găseau în montaturi speciale unde puteau fi activate. Văzusem şi unele care funcționau doar la comandă magică. Acesta era prins la ambele capete într-un înveliş subțire de material argintiu. Era ovoid, din cristal simplu dar între vârfuri se ondulau linii extrem de subțiri din sert. Atât de fine încât deabia puteau fi văzute. Şi într-o parte formau o glifă, simbolul pentru cunoaştere. Simbol universal în toate Domeniile şi Planurile.

Am pus în palmă cristalul şi-am atins glifa.

Într-o secundă totul se schimbă:

„Mă aflam într-un hol lung cu pereții de piatră neagră. Statui erau aliniate de-a lungul pereților, statui a unor războinici umanoizi masivi în armuri cu scuturi dreptunghiulare şi lănci. Mergeam grăbit, ca şi cum aş fi întârziat la o întâlnire. Eram escortat de doi oşteni purtând sulițe ciudate a căror vârfuri străluceau. Mai curând toiage decât sulițe, având vârfuri energizate cu pietre de putere în mijlocul mânerelor.

Coridorul era gol, nu am văzut alte persoane, cu toate că erau uşi frumos ornamentate cu tot felul de motive magice din loc în loc.

Uşa, sau mai degrabă poarta, de la capătul coridorului era păzită de un războinic vag umanoid. Îmi dădui seama de faptul că, cunoşteam ființa.

Vastun, comandantul gărzilor Sălii Arhivelor. Era un trovar, rasa creată de noi ca să ne fie luptători loiali pe viață. Purta o armură şi coif special care-i dădeau posibiliteatea să reziste atacurilor magice şi să vadă prin orice vrajă de invizibilitate sau mascare a identității. Mă recunoscu şi după ce-i arătai însemnul deschise uşa inserând o cheie în locul special de lângă el.

Poarta se deschise încet, scrâşnind, cele patru componente retragându-se în pereți.

Conform protocolului doar eu am trecut pragul, gărzile de corp rămânând în urmă. Intrai în Arhivă cu un scop precis. Să pun la păstrare, în siguranță, memoria locului unde depozitasem lucrurile. Aici era cineva care mă putea ajuta.

Figura translucidă, parte materie, parte energie semănând cu o caracatiță plutitoare mă întâmpină:

- Ce cauți aici, magos?

Întrebarea era simplă şi nu avea un aer malițios. Ne găseam într-o cavernă întunecată a cărei pereți acoperiți păreau să fie în viață. De aici pornea labirintul de coridoare, cămăruțe şi săli maiestoase care era Arhiva. Mândria oraşului planar Arhivele conțineau secrete, artefacte, codexuri de pe sute de lumi. Mii de librari, scribi şi adepți îşi duceau aproape întreaga viață în

interiorul arhivelor asigurându-se că secretele ce le-au fost încredințate rămân închise sau pot fi repede puse la dispoziția celor care aveau dreptul la ele. Ființe ciudate, create de zeii înşuşi păzesc Arhiva de orice încercare de incursiune magică sau materială. Iar protecțiile vrăjitoreşti care învelesc întreg perimetrul Arhivelor sunt impenetrabile.

Tocmai de aceea Arhiva era locul perfect pentru a depozita ceva. Dacă-ți puteai permite.

- Am nevoie de-o extragere de memorie. Trebuie să pun la adăpost ceva despre munca mea. Sunt alții care ar vrea să o aibă, care ar omorî pentru ea.

Ființa păru să se gândească, apoi vorbii telepatic:

- Ai reuşit să aranjezi accesul la Arhivă, magos! Nu mă îndoiesc că te-a costat mult. Te avertizez că o extragere rapidă costă, în termeni de memorie şi putere. Mai ales putere magică. Ce este atât de important încât să fie nevoie de o extragere rapidă?

- E vorba de muncă în domeniul construcțiilor armuriilor vii, a golemilor. Trebuie să o pun la adăpost până ce Consiliul se întruneşte. Dar de când cu asediul.......

- Vom extrage informația dacă doreşti. Va fi dureros. Te avertizez de pe acum, magos.

Înclinai capul în semn c-am înțeles.

Tentacolul ființei îmi intră în frunte. Şi durere... „

Scăpasem cristalul din mână, părăsind viziunea. Dar nu înainte ca o învălmăşeală de imagini să mi se întipărească în minte. Planuri, hărți, simboluri.

Când deschisei ochii văzui că Heroon mă trăsese pe o saltea:

- Ce s-a întâmplat? întrebă el cu un aer de îngrijorare.

- Am văzut Sardes. Memoriile unui magos, care a ascuns ceva în subsolurile oraşului. În Arhivă. Ceva despre munca cu golemii. Şi am mai văzut ceva, un loc. Un laborator ascuns, unde sunt comori importante. Mai multe decât am putea câştiga vreodată ca mercenari. Ştiu unde se află.

Mako-ul ridică senso şi atinse glifa. Nimic nu se întâmplă.

- Nu funcționează! Eşti sigur că ai fost în viziune?

- Da, Heroon. Am fost în Sardes în timpul asediului. În sala Arhivelor. Era o creatură ciudată acolo, o creatură cu tentacole.......

Mâna lui îmi astupă gura.

- Sttttt! Nu vorbi despre el. Numele ființei stârneşte ecouri mai puternice decât a cubului tău. Niwuhul va simți şi dacă ne scanează mintea şi te citeşte ne va omorâ pe amândoi. În trecut ființa a fost o forță de temut. Tu nu ai de unde să-l ştii.

- Putem să mergem la Sardes. Cred că vom găsi lucruri mai importante acolo decât aici.

Heroon clătină capul:

- Nu putem pleca de aici. Niwuhul ne ține sub observație. Ata-orcii care ne-ar fi putut ajuta, majoritatea au murit. Alții n-au curaj să se împotrivească demonilor. Haiiții ne-ar putea ajuta dar ei sunt contractați şi sub geas. Mâine mergem în bătălie. Singura şansă este ca Zadajor să fie cucerită. Atunci nu vor mai avea nevoie de ajutor şi poate vom reuşi să ne strecurăm în haosul creat.

- Deci încă o zi de luptă.
- Da. Cu niwuhul vrând să ne omoare. Şi fără prieteni sau aliați; mormăi Heroon
- Vom trăi prietene. Secretele Sardesului ne aşteaptă. Cu ele.....
- Ce vei face? Cum o să ajungi la ele? Zilele astea întreaga regiune unde este Sardesul este una dintre cele mai periculoase intersecții multidimensionale posibile. Să supraviețuieşti în Sardes...., îți trebuie aliați şi provizii. Concentrează-te pe lupta de mâine şi după aceea, dacă trăim, vom avea timp să visăm la comorile Sardesului.

Căscă şi se întoarse cu spatele la mine.

Încercai să adorm. Dar imaginile continuau să plutească în mintea mea. Imagini ale oraşului Nod Sardes aflat în culmea gloriei. Până la urmă oboseala îşi spuse cuvântul şi adormii.

Dimineața am fost treziți de porunca telepatică a niwuhului. Bătălia urma să înceapă devreme, de data asta urma să fim conduşi personal de către demoni.

Turnurile de asalt fură trase în poziție şi demonii îşi pregătiseră marile bombarde cu gurile stilizate în capete de animale bestiale larg deschise. Pregătite să năruie zidurile fortăreței. În timpul nopții fuseseră aduse şi alte tunuri demonice în jurul cărora se învârteau vrăjitori şi servitori damați. Ce puteri ciudate aveau noiile arme nu ştiam, dar eram sigur că voi afla în curând.

Armiile asediatoare se refăcuseră şi acum, împinse de la spate de corugani, vraci şi alți servitori demonici, înaintau gata de luptă. Turme de waragi stăteau în spate, abia stăpânite. Gata să se arunce asupra apărătorilor odată ce zidurile erau distruse.

Noi ne aflam pe flancul drept al armatei, în spatele turmei de căpcăuni şi lamenari, creaturi demonice a căror corpuri erau pline de lame ascuțite. Erau în sine lame ascuțite care umblau. N-aveau nevoie de arme, erau arme în sine, mâiniile fiind lame lungi care se învârteau fulgerător la viteze uimitoare. Le luau secunde să rupă un căpcăun în bucăți.

Îmi activasem artefactele, protejându-mă de atacuri. Luasem o armă de distanță, arbaletă care zvârlea vârfuri de foc. Scutul era prins pe spate şi sabia la brâu. Înaintam lângă Heroon care strângea în mână noul arbalest, se ținea la un pas în spatele meu protejându-mă de vre-un posibil

asasin. Câțiva ata-orci pe care-i considera prieteni ne flancau gata să oprească vre-un atacator din propriile rânduri.

Lupta începu printr-un baraj de proiectile de la trabuşetele asediațiilor.

Proiectilele explodară în mijlocul nostru, împrăştiindu-se în sute de bucăți. Era bine că măcar nu lansau proiectile-roi, se pare că muniția pentru ele erau limitată. Şi astealalte erau la fel de periculoase ucigând trupele uşor înarmate.

Proiectile de energie învolburată zburară înapoi trase de tunurile demonice masive. Fiecare proiectil se zdrobea în scuturile fortăreței dar forțele aruncate în luptă erau imense. Acesta era artileria grea cu care demonii vroiau să spargă rezistența zidurilor după care aveau să-şi trimită trupele să masacreze locuitorii.

Valul de atacatori continua să se rostogolească, apropiindu-se de ziduri.

Trecurăm peste şanțuri pline de corpuri urmând turnurile de asediu. Doar una dintre marile construcții fusese distrus de apărători. Care păreau să-şi fi terminat muniția, trăgeau doar cu proiectile simple. Efective împotriva trupelor uşoare dar ineficace împotriva trupelor împlătoşate sau celor demonice.

Zburătorii acoperiră cerul dar împotriva lor apărătorii lansau tot ce aveau. Stolurile de mici şoimi cu aripi de metal şi ciocuri ca nişte săbii tăiau în liliecii gigantici şi weyvrini. Antiaeriana fortăreței era extrem de eficientă. Sistemele lor plouau vârfuri de gheață, întregul cer părea acoperit cu ele. Artificierii aruncau tot ce aveau înspre cer.

Deodată un sunet se auzi. Ca un gong. Trei bătăi se auziră clar.

Părți ale zidurilor se traseră la o parte şi țevi groase ieşiră afară.

Jeturi de foc, torente masive de foc se revărsară peste noi. Dezintegrând rânduri întregi de războinici. Trupa noastră fiind mai la spate am scăpat de furia flăcărilor, mă îndoiam că până şi magia niwuhului l-ar fi putut apăra de flăcările dezintegraoare Dar căldura înăbuşitoare se făcu simțită, la fel şi mirosul de carne prăjită întorcându-mi stomacul pe dos.

De pe ziduri începu să plouă cu săgeți. Săgeți magice găurind cu uşurință armurile. Sute de războinici muriră imediat alte sute fiind răniți, incapacitați de puterea săgeților.

Demonii continuară înaintarea, ei nefiind afectați la fel ca noi, simplii muritori. Dar avură o surpriză neplăcută, se treziră în fața unui baraj de proiectile celeste. Trase de țintaşi elitişti care urmăreau în special şefii demonici.

Sfere de lumină trecură pe deasupra capetelor noastre, aceleaşi trase de turnuri cu o zi înainte. Şi bombardele demonice fură distruse în întregime în exploziile colosale. Alte tipuri de sfere trecură zburând peste noi, la viteze fantastice, aveam să aflu mai târziu că erau de fapt un fel de

transportoare care conțineau un fel de gel anti-şoc în care stăteau prinşi ca-n chilimbar averali înarmați, odată ce sferele se spărgeau averalii erau aruncați afară fără să aibă nimic, gata de luptă.

Şi-n loc să asaltăm noi fortăreața ne trezirăm atacați.

Acoperiți de-o ceață groasă răsăriră, ca din pământ, sute de paladini şi spadasini ferali înarmați cu săbii magice şi scuturi masive. Însoțiți de pitici purtând lansatoare magtek. Tăiind şi distrugând trupele demonice din jurul taberelor.

Porțile enorme ale oraşului se deschiseră şi bestii de luptă purtând echipamente ciudate magteh năvăliră afară, urmate de golemi uriaşi cu patru brațe, două dintre ele fiind brațe-armă cu care măturau trupele de orci şi goblini din față. Îi urmau cetățenii Zadajorului înarmați până-n dinți. Gata să-şi apere casele şi pe cei iubiți.

Pe ziduri arcaşilor li se alăturară trăgătorii. Înarmați cu-n fel de tuburi ciudate ce trăgeau proiectile, gloanțe magice ca nişte vîrfuri. Altele lansau bombe energetice ce explodau cu putere răriindu-ne.

Asaltul devenise o luptă cruntă pentru supraviețuire în care nu mai ştiai nimic. Auzisem sunete de luptă şi din spate, m-am cățărat pe ruinele unei maşini de asediu, am văzut cum spatele armatei este atacat şi în debandadă. Tabăra era sub atac.

Cu aparatul de pe ochi apucai fugar să văd cine erau atacatorii.

Koriaci, oameni câine. Loiali şi buni luptători. O armată întreagă de ei, sprijiniți de haiiți şi magi. Care atacaseră şi locul de unde vrăjitorii demoni controlau armata.

Aceştia ocupați să-şi salveze propriile vieți pierdură controlul asupra multor creaturi hidoase care acum făceau ravagii atât printre duşmani cât şi printre prieteni. O miasmă sângerie se revărsa de la demonii vrăjitori ascunzându-i şi protejându-i de atacatori. În acelaşi timp deschiseră portaluri lăsând să iasă la iveală rezervele demonice.

Sute de creaturi ciudate năvăliră la luptă echilibrând balanța forțelor doar prin ferocitatea lor

Pentru noi lupta se dovedea mai grea. Ata-orcii țineau rândurile dar niwuhul avea probleme. Două gărzi de corp demonice muriseră lovite de proiectile celeste. Iar în jur trupele deveniseră nehotărâte. Panica îi cuprinsese pe toți.

Cuprinsese şi hoarda ca un întreg. Câinii demoni fură lăsați liberi dar se treziră într-o ceață întunecată împrăştiată de proiectile lansate de catapulte. Ceața le confunda simțurile şi-i făcea să se omoare între ei. Ceea ce era perfect pentru banda de cavaleri care coborâră din ceruri pe spinările unor balauri verzi. Zeci de vrăjitori demoni se treziră ucişi la prima trecere. Gărzile lor săriră în luptă atacând cavalerii.

De pe spatele unor dragoni săriră sute de averali înarmați cu săbii, naganate, halebarde. Toate fiind arme de forță. Arme a căror câmp energetic tăia prin apărări magice dar şi prin pielea demonică cu uşurință.

Perfecți pentru asemenea situații averalii erau ajutați de către dread commando dardani a căror puteri psionice fură ca o furtună împrăştiind gărzile demonice.

Atinşi de panica generală trupe întregi de mercenari o luară la fugă, demonii care ar fi trebuit să-i țină sub control fiind morți. Li se alăturară goblini înspăimântați şi alte creaturi sperioase. Cu toții fugeau.

Viermi uriaşi ieşiră din pământ atacând koriacii, doar ca să se trezească ținta propriilor bombarde cucerite de primii dardani care atacaseră tabăra.

Masacrul devenise general, lupta în jurul porții căpătând proporții gigantice. Demonii puternici se luptau cu golemii care primiseră ajutor de la averali lansându-se de pe ziduri în poduri de asalt care eliberau unde de şoc puternice când atingeau solul. Averalii înarmați cu arme de forță şi blindați cu armuri magice fiind maşini de luptă perfecte.

Flancul unde eram căzuse în dezordine completă când de pe ziduri zburară bolovani care după ce atinseră solul se desfăcură devenind golemi de magmă. Pulverizând sute de orci din prima şi continuând masacrul. Şi de pe flancul liber cete de koriaci ne atacară luptând la fel de vitejeşte ca şi ata-orcii.

Eu încă nici nu apucasem să lupt.

Am văzut căpcăunul cu bardă enormă explodând în două lovit de bomba aruncată de-un averal, în timp ce tăia expert picioarele orcului din fața sa cu o lamă lungă.

Trăsei în el dar vârful trecu pe lângă umăr, se mişcase rapid spre alt adversar. Aruncai arbaleta, trăgând sabia din teacă şi apucând scutul. Norocul meu fu că averalul alesese alt adversar. Un demon. Nu mă îndoiam că m-ar fi omorât cu uşurință.

Cum nu aveam pe moment adversar am privit în jur, haiții deveniseră prinşi complet în luptă şi pierdeau. Niwuhul se retrăsese înconjurat de câteva gărzi ce-i rămăseseră. Demonii ştiau să-şi apere propria piele.

Ultimul nostru turn de asediu, o rampă mobilă, fu pulverizat de-un element al focului ce ateriză pe el arzând totul în jur.

Rămaşi fără posibilitattea de-a escalada zidul şi cu-n roi constant de proiectile secerându-ne am început să ne retragem.

N-am fugit. Ne-am retras luptând. Golemii de magmă au fost distruşi până la urmă dar averalii şi koriacii ne presau puternic folosindu-se de învălmăşeală şi de faptul că cele mai puternice trupe pe care le aveam fuseseră deja ucise.

Ata-orcii, voievozii, îşi retrăgeau trupele în ordine, pe cît puteau. Nu vroiau să-şi piardă prea mulți războinici devenind slabi, deschizându-se astfel la atac de către alți ata-orci sau triburi de orci sălbatici. Odată cu retragerea lor se rupse şi ordinea. Mai ales că demonii aveau alte probleme.

Odată ce ne retrăgeam, furăm lăsați în pace de apărători care se concentrau pe trupele care încă luptau. Mai ales lamenarii care continuau să lupte din plăcere, aruncându-se în adversari cu toată forța, lamele lor rotindu-se cu viteză, rupând armuri şi sfâşiind carnea apărătorilor.

Torentul ce ieşise pe porțile oraşului nu putea fi oprit. Trupele de elită ale ata-orcilor care încă luptau acolo fură rupte în bucăți.

Fugiind, mă gândeam. Nu-mi era frică, nu pentru-că aş fi fost atât de curajos ci deoarece luasem o licoare care înăbuşea frica, ştiiam cât de importantă era frica în luptă dar preferam să gândesc lucid. Atacul fusese condus cu măestrie de apărători care îi lăsaseră pe ata-orci să-şi risipească trupele într-un prim asalt. Să aducă forțele demonilor în luptă şi apoi să se apere până ce aliații le veneau neobservați lovindu-i pe la spate exact la timp ca să producă panică în armia constituită din zeci de facțiuni.

Funcționase.

Câmpul de luptă era îmbibat cu moarte. Sânge de toate felurile mustea, măcelul continuând. Zeci de mii de soldați muriseră şi continuau să moară.

Doar că acum balanța se înclinase în favoarea apărătorilor Zadajorului. Armata lor măcelărea trupele de ata-orci, orci, căpcăuni, trolli. Demonii continuau să lupte cu fervoarea lor obişnuită însă nu era de ajuns. Li se opuneau forțe de aceeaşi putere care luptau neobosiți. Tehnomanții creeaseră arme magteh care puteau doborâ demonii inferiori de pe câmpul de luptă iar ceilalți nu puteau intra direct în luptă. Iar averalii, piticii şi dardanii se foloseau de ele cu iscusință.

Doar în jurul demonilor vrăjitori asediatorii câştigau. Paladini şi cavaleri fură măcelăriți de demoni dar pierderile erau grele de ambele părți, iar tot mai mulți apărători a fortăreței se concentrau ca să-i distrugă pe comandanții demoni. Inclusiv bande de armuri vii şi averali de elită care erau încărcați cu arme magteh.

Eu fugeam. Alături de Heroon. Şi câțiva dintre a noştrii care continuau să lupte în timp ce ne retrăgeam. Aruncam grenade fumigene în jur ridicând o ceață groasă ascunzându-ne de privirile urmăritorilor.

Trebuia să ajungem la vre-un transportor. Sau un transloc aşa cum fusese cel care ne adusese în acest loc blestemat.

Eu nu posedam mijloacele de plecare de aici. Aşa că trebuia să găsim neapărat ceva.

- Heroon. Unde mergem? Tabără sau transportor? am urlat

Mako-ul continua să alerge:

- Tabără. Trebuie să vedem dacă ne-au distrus corturile şi echipamentul.

Trecând pe la periferia taberelor am văzut trupe mici de dardani şi oameni scorpioni luptând cu demonii. Dardanii foloseau arme magteh ca să aducă urgii peste demoni producând pagube maxime. În timp ce oamenii scorpion se luptau corp la corp.

L-am văzut pe niwuh în fața noastră, ucigând doi de-ai noştrii, ata-orci. Şi, întorcîndu-se mânios, era gata să omoare un pitic şi-un ata-orc cu o vrajă.

Fără să gândesc aruncai bomba ce-o purtam la brâu direct în creatura demonică.

Explozia de lumină ne orbi momentan dar când reuşii să văd din nou, niwuhul dispăruse. Vraja de excomunicare a bombei funcționase. Aruncând demonul înapoi în propriul plan de existență. Era o armă a disperării, nici măcar nu fusesem sigur că era capabilă să influențeze pe cineva cu puterea niwuhului.

Dar reuşisem.

Arbalestul lui Heroon elimină subdemonul „mâncător” rămas c-un vârf trimis direct în creier, terminând de tot haita ce ne păstorise.

Piticul îl ajutase pe ata-orc să se ridice în picioare:

- Vă sunt recunoscător că ne-ați salvat; spuse el cu voce obosită
- Trebuie să ne ajutăm unii pe alții, mai ales acum că foştii noştri aliați s-au întors împotriva noastră; răspunse Heroon; Haideți cu noi să găsim o cale de-a scăpa de aici.

Piticul râse răguşit:

- Aici s-ar putea să vă oferim noi ceva; întinse mâna către resturile taberei arătând către un punct mai îndepărtat; Vedeți colina aceea. Ne întâlnim acolo în zece. Fiți punctuali dacă vreți să plecați de aici, nu ne permitem să aşteptăm în condițiile astea.

Şi şchiopătând amândoi se îndreptară spre locul indicat.

Urmat de Heroon, tânărul ata-orc şi doi-trei haiiți ne îndreptam spre corturile noastre.

Atacul veni fără veste, amândoi spadasinii ferali țâşniind de după corpul căpcăunului cu viteză surprinzătoare. Sabia ascuțită trecu la milimetri de gâtul meu, înainte să ripostez feralul trecuse pe lângă mine şi împlântă lama în corpul haiitului venind în urma mea. Alt haiit lovi cu sulița

străbătându-i coapsa. Atacatorul căzu rănit, dându-mi oportunitatea de-al străpunge cu lama puțin dedesubtul cefei unde armura nu-l proteja.

Heroon se ținea de mâna dreaptă, feralul îl tăiase, dar spada grea a ata-orcului îl doborâse, retezându-l în două. Cum pentru un mako rana era gravă folosii o poțiune de vindecare ca să-i opresc sângerarea.

Cu disperare mi-am dat seama că nu mai puteam ajunge la lucrurile noastre, o râmă metalică, demonică se lovea în grupuri de waragi înebuniți. Şi n-aveam de gând să intru în acea învălmăşeală.

Nu ne rămânea decât să ajungem la locul indicat de pitic. Sprijinindu-l pe Heroon şi apăsând pe-un artefact am căpătat viteză înzecită. Cu ceilalți în urmă am fugit către locul indicat de pitic. Am folosit şi-o magie a invizibilității dată de inelul Sapol.

Cu toate acestea când am ajuns la întăritura rotunjită, protejată de zidul de lănci, rămăsesem doar eu, un haiit, tânărul ata-orc şi Heroon.

Câțiva ata-orci înzăuați păzeau întăritura dar piticul apăru şi ne lăsară înăuntru.

- Acum plecăm; zise piticul; ne-ați salvat viața aşa că sunteți bineveniți să ne însoțiți.

Văzând privirea mea nedumerită învârti ceva pe braț şi deodată, de sub vălul invizibilității, apăru un mic vas aerian de mici dimensiuni.

Un tăun. Patru ferali şi doi spriggani se mişcau pe puntea vasului pregătindu-l.

Piticul ne arătă calea vasului unde ata-orcii ne urmară. Lăsându-l pe Heroon să coboare am rămas pe punte. De acolo am văzut două tunuri trăznet fiind armate de spriggani.

Tăunul se ridică de las sol, pânze se deschiseră, membrane groase care acumulau magia şi prinserăm viteză. Fiind în mijlocul luptei aeriene furăm atacați de mai multe creaturi zburătoare dar tunurile prăjiră atacatorii în timp ce eram apărați de protecțiile magice. Atingând un artefact piticul învălui vasul cu un câmp iluzoriu care distosiona şi ascundea nava făcând-o să se vadă ca prin ceață, câmpul n-avea puterea să ascundă complet vasul dar făcea tăunul mult mai greu de reperat şi nimerit.

Tăunul fugea cu toată viteza.

Apoi piticul atinse un orb strălucitor lângă cârmă şi vârtejul magic se formă în față. Vasul intră direct în el.

Lăsând câmpul morții din fața Zadajorului în urmă.